

Hajdúné Bárdos Éva vagyok, 1978. 07. 18-án születtem Pakson. Szüleim Bárdos László (1957), Tóbi Éva (1957). Mindketten bogyiszlói születésűek. Két testvérem van, László (1976) Tamás (1983).

Táncos pályafutásom mondhatni egészen általános iskolás koromra vezethető vissza. Az akkoriban is jól működő utánpótlás csoportban kezdtem megismerkedni a helyi táncokkal, szokásokkal. Iskolás gyermekként nagyon megszerettem a táncot, melyet nemcsak a táncsoportnak, hanem az akkoriban még jelentős számú, nagy létszámú lakodalomnak is köszönhetem. Volt olyan nyár, hogy minden áldott hétvégén lakodalomba mentünk. Akkoriban még sok volt a falusi lakodalom, ahol egészen a fiatal korosztálytól a legidősebbig együtt segítkeztek, mulattak az emberek. Akinek volt némi affinitása arra, hogy táncoljon, táncolni tanuljon, ott igazán megtehetette.

Ami a tánc iránti érdeklődésemet illeti, erőteljesen befolyásolta az is, hogy szüleim, sőt még nagymamám is táncolt a kezdetek kezdetén megalakult bogyiszlói táncsoportban. Az általuk elmesélt történeteknek és fényképeknek köszönhetően nagyon megtetszett a tánc világa. Szüleim, nagyszüleim, sőt még elmondásuk alapján a dédszüleim is szerettek táncolni, mulatozni. Így nem volt nehéz nekem is ezt megörökölni.

Emlékszem egészen kisiskolás lehettem, mikor édesanyám otthon az ebédlőben próbálta tanítani nekem a „cinegét”. Minden igyekezetével azon volt, hogy kedvet kapjak a tánchoz és beiratkozzam a gyermek csoportba.

Annak idején az évente megrendezett szüreti napokon – amióta az eszemet tudom – mindig felöltöttem a rokolyát, melyet már egészen kiskoromtól varrattak nekem. Így igazából maga a viselet hordása sem volt számomra idegen.

Mikor elballagtunk az általános iskolából, az akkori táncsoport vezetőnk támogatásával részt vettünk az első próbán a nagy csoportban (1993). Ekkor teljesedett igazából ki a tánc iránti erős vonzódásom. Azokon a próbákon öröm volt részt venni. Élvezet volt, hogy idősebb táncosok felkaroltak minket, fiatalokat és segítettek a lépések tanulásában, a műsorok minél előbbi elsajátításában. Többször előfordult, hogy a nagymamám korabeliek jöttek oda hozzánk és javították a lépéseinket, mutatták hogyan is járták régen az öregek.

A sorozatos próbák, fellépések, a csoport tagjaival együtt eltöltött idők egyre erősítették bennem, hogy nekem ezt csinálnom kell, és ha tehetem, tovább kell adnom. Általános iskolás felsős koromban társastáncra is beiratkoztunk az osztálytársakkal. Gondoltuk, belekóstolunk kicsit a társastánc világába is. Kétszer is indult, kezdőknek, majd haladóknak. Mind a kettőn részt vettem és újabb, más jellegű táncokkal gazdagodtam.

Két éve egy kicsit a gyerekek táncoktatásába is belekóstolhattam. Nagyon jó volt látni, hogy a jelenlegi kisiskolás gyerekek között is van szép számmal olyan táncos, aki szeret a próbákra járni, táncot tanulni és szerintem pár év múlva közülük igen sok ott lesz majd a „nagyok” között.

Táncos múltam legmaradandóbb és legbüszkébb pillanata az volt, amikor 1997-ben Homokmégyen a zsűri döntése alapján Fülöp Ferenc díjat kaptam. Akkor, abban a pillanatban magam sem mertem elhinni, hogy ezt tényleg kiérdemeltem. Nagyon örültem neki.

Rengeteg olyan táncos rendezvényről van emlékem, melyen akár a csoport tagjaival, akár a baráti körömmel „jójút” mulattunk, táncoltunk. Legnagyobb szerencsémre elmondhatom, hogy a férjem is a táncsoport tagja, akivel szintén nagyon sok bált, lakodalmat, táncházat végigtáncoltunk. Talán ennek is köszönhetem, hogy mi egymásra találtunk és összeházasodtunk.

Jelenleg második gyermekemmel vagyok gyeden, így kicsit háttérbe húzódtam a tánc világtól, de végleg elválni nem szeretnék tőle, hisz nekünk kell továbbvinni e kis falu táncait, hagyományait.

2008. február 15.